

И. / Само вдига глава и я погледва /

М. Защо си ме викалъ, братко ?

И. Казаха ми че не си лѣгнала оде, а менъ ми е тъй жежко...спом-
нихъ си пѣслѣднитѣ думи...

Мара Защо си тъй натъженъ пакъ ?

И. /Само я погледва/

Мара /Гледа го кхсо врѣме/Погледа ти е тъй мхтенъ !какво има добрий
ми братко ?

И. / иска да ѝ каже,ама махва отрицателно рѣка/!

Мара / Просълзена / Да не е станало нищо много лоше?... Боже мой !

/Хваща рѣката му/Викамъ ме, а нищо не казвамъ !

И. / Безъ да я погледне/ Не трѣбваше...не трѣбваше да те викамъ...
ще ми мине...мхчно ми е !

Мара Не! Ти трѣбваше да ме повикашъ.Азъ мога да ти бѣда полезна !

И. / Въ отчаяние / Подобрѣ - иди си !Нищо нѣма да ти казвамъ.Азъ се
мо туку тъй.

Мара Но какъ тъй! Ти си тъй мраченъ,като никога!

И. / Вмисленъ мълчи/

Мара Боже мой!Никога,никога не съмъ те виждала такъвъ! Какво става
съ тебе!...Слушамъ те-немога да позная гласа ти ! Погледа ти е
тъй блуждающъ,че сърдцето кхса !/ Милва главата му/ Не, азъ нѣма
да те оставя до като не ми кажешъ какво те измъчва!

И. / Потрѣсно/ Нищо !

Мара Нищо!Нѣма твоята сестра не е достойна да сподѣли мхката на род-
ния си братъ!Мигъръ азъ немога да разбере лопота ! Много пхти ти
си намѣрвалъ утѣха при мене. Защо да ми не кажешъ сега!

И. Защото много пхти съмъ намиралъ най добра утѣха при тебе,добра
и умна сестро! Защото твоя свѣтъ всѣкога ми е бивалъ най добръ
другаръ въ най трудни дни - поискахъ и сега,но..

Мара Тогазъ кажи ! Азъ ще сподѣля тѣхтата ти. А нали знаешъ ,че спо-
дѣлена скръбъ е половина скръбъ!

/ Мълчание/

И. Ако тоя пхтъ се иземешъ,не сподѣляване, а поемане на цѣлата
скръбъ ще сторишъ...и за това...

Мара. / Стискайки рѣката му/ Нека! Нека тъй да бѣде!Една сестра трѣб-
ва да пониса и най тѣжкитѣ изпитания,когато добрия братъ страда.

И. И ако жертвуване,тъй голѣмо,че човѣкъ трѣбва...